

Sygn. akt WSD 5/21

ORZECZENIE
WYŻSZEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIDP
w następującym składzie:

Przewodniczący - doradca podatkowy – SWSD Urszula Byczkowska
(sprawozdawca)

Sędzia - doradca podatkowy – SWSD Janusz Cybulski

Sędzia - doradca podatkowy – SWSD Irena Sobieska

Protokolant - Karolina Żebrowska

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP Pana Witolda Franc

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2021 r.
sprawy Pani doradcy podatkowego nr wpisu

obwinionej o czyn polegający na niewykonywaniu obowiązków stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych poprzez nieuzyskanie wymaganej liczby punktów kwalifikacyjnych w okresie rozliczeniowym lata 2017-2018, tj. o czyn z art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym (t.j.: Dz. U. z 2020 r., poz. 130)

na skutek odwołania wniesionego przez obwinioną
od orzeczenia Łódzkiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Łódzkiego z dnia 10 listopada 2020 r. sygn. akt SD 27/20

1. na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie Łódzkiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi z dnia 10 listopada 2020 r. sygn. SD 27/20
2. na podstawie art. 636 § 1 kpk kosztami postępowania obciąża Krajową Izbę Doradców Podatkowych.

UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny w swoim uzasadnieniu do orzeczenia rozważył co następuje.

W aktach sprawy znajduje się „Zestawienie odbytych szkoleń i uzyskanych punktów kwalifikacyjnych w latach 2017-2018, z którego wynika, że doradca podatkowy, w latach 2017 - 2018 nie uzyskała żadnego punktu. Wobec braku innych dowodów Sąd Dyscyplinarny uznał przedstawione w sprawie dowody wiarygodne a stan faktyczny sprawy za niebudzący wątpliwości.

Przepis art. 36 ustawy o doradztwie podatkowym wskazuje na podstawowe obowiązki doradcy podatkowego. W pkt 2 tego przepisu wskazano, że doradca podatkowy obowiązany jest stale podnosić swoje kwalifikacje. Obowiązek ten wynika także z art. 4 ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych. Realizacja obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji, o której mowa w powołanych przepisach, nie zakłada dowolności doradcy podatkowego w wyborze działań potocznie przyjętych jako podnoszenie kwalifikacji zawodowych. Pojęcie to posiada bowiem swoją normatywną treść, regulowaną ściśle przepisami prawa. Zgodnie z art. 51 ust. 1 pkt 10 ustawy o doradztwie podatkowym, określanie zasad stałego podnoszenia kwalifikacji przez doradców podatkowych należy do zadań Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych. Z kolei pkt 8 lit. c) tego przepisu wskazuje, że zadaniem Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych jest także uchwalanie zasad etyki zawodowej, określających zasady stałego podnoszenia kwalifikacji przez doradców podatkowych. Formy realizacji tego obowiązku, jak również zasady dokumentowania jego spełnienia regulowane są przepisami znajdującymi się w Rozdziale VIa zasad etyki doradców podatkowych (przepisy art. 11 d - 1 l) zasad etyki doradców podatkowych), wprowadzonymi w drodze uchwały Drugiego Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych nr 28/2018 z 22 stycznia 2006 r. Doradcy podatkowi celem uczynienia zadość obowiązkowi zawodowemu stałego podnoszenia kwalifikacji mogą korzystać z różnych form podnoszenia kwalifikacji, wśród których wymienić można: uczestnictwo w szkoleniach, wykładach, prelekcjach (w tym w formie e-learningu), wygłoszenie wykładu lub prelekcji, udział w konferencji, publikacja artykułu itd. (art. 11e ust.3 zasad etyki doradców podatkowych). Mechanizm realizacji obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych opiera się na systemie punktacji - za udział w poszczególnych formach podnoszenia kwalifikacji przysługują punkty. Uczynienie zadość obowiązkowi stałego podnoszenia kwalifikacji wymaga uzyskania 32 punktów w okresie następujących po sobie dwóch kolejnych lat, przy czym w jednym roku doradca obowiązany jest uzyskać minimum 25 % dwuletniego limitu (art. 11e ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych).

Zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy o doradztwie podatkowym, doradcy podatkowi ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków zawodowych określonych prawem. Stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych stanowi obowiązek zawodowy doradcy podatkowego, a czym przesądza treść w/w art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym. Co więcej, stosownie do art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym, doradcy podatkowi ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej. Obowiązek postępowanie zgodnie z zasadami etyki zawodowej wynika z art. 36 pkt 1 ustawy

o doradztwie podatkowym. Stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych stanowi obowiązek wprost wskazany w art. 4 ust. 2 zasad etyki doradców podatkowych. Istnieją zatem co najmniej dwie podstawy prawne odpowiedzialności dyscyplinarnej doradcy podatkowego za czyn polegający na naruszeniu obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych.

Zawód doradcy podatkowego jest zawodem zaufania publicznego. W praktyce przyjmuje się, że zawód ten wykonywany jest przez osoby dysponujące profesjonalnym przygotowaniem, działające z należytą starannością i przy odpowiednich kwalifikacjach teoretycznych i praktycznych. Obowiązek stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez doradców podatkowych stanowić ma gwarancję dla uczestnika obrotu - klienta doradcy podatkowego - że korzysta on ze wsparcia profesjonalisty. Naruszenie tego obowiązku nie tylko więc naraża na szkodę klienta doradcy podatkowego, ale także stawia pod znakiem zapytania status doradcy podatkowego, jako zawodu zaufania publicznego. Naruszenie tego obowiązku stanowi zatem przewinienie o wysokim stopniu szkodliwości.

W oparciu o wyżej wskazane ustalenia, Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że Obwiniona dopuściła się zaniedbania jednego z podstawowych obowiązków doradcy podatkowego, jakim jest stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych, czym zrealizowała znamiona czynu z art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym. W okresie 2017-2018 Obwiniona zobowiązana była do uzyskania łącznie 32 punktów kwalifikacyjnych (w tym co najmniej 8 punktów za każde z tych lat), jednak nie uzyskała żadnego punktu.

Stosownie do art. 64 ust. 2 ustawy o doradztwie podatkowym, karami dyscyplinarnymi są: upomnienie, nagana, zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres od 6 miesięcy do lat 3 oraz pozbawienie prawa wykonywania zawodu. Rolą Sądu Dyscyplinarnego jest orzeczenie kary adekwatnej do popełnionego deliktu zawodowego spośród kar wskazanych w w/w przepisie. Dokonując oceny przewinienia pod kątem stopnia szkodliwości zarzucanego czynu oraz celów, jakie wymierzona kara powinna spełnić.

W tej sytuacji Sąd Dyscyplinarny orzekł karę określoną w art. 64 ust. 2 pkt 4 ustawy o doradztwie podatkowym, czyli pozbawienie prawa wykonywania zawodu.

Obwiniona wnosząc odwołanie od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego, oświadczyła że nie zgadza się z nim, gdyż wskazała okoliczności, które uzasadnią odstępnie od jej karania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł w aktach sprawy przesłanek pozwalających na odstępnie od karania Obwinionej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni podzielił stanowisko Sądu Dyscyplinarnego i utrzymał w mocy jego orzeczenie.

Pouczenie:

Od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przysługuje stronom odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem (art. 75 ust. 1 ustawy o doradztwie podatkowym).